

Προσέτρεξε 'στό θέαμα τὸ λάμπον "Αι-Λαίφ,
οἱ συγγενεῖς τῶν "Αμιλτων καὶ τοῦ Δουκῆ τοῦ Φαίφ,
καμνὴ Μεγάλῃ Δουκίσσῃ δὲν ἔμεινε 'στό σπῆτι,
κι' ὅταν ἡ κέρη Ζανταρὰς ἀνοίγουσα τὰ σκέλη
τὸν ἀπαυτὸ της ἰσχυρῆς 'στού Μάϊφαρτ τὴν μῦθη,
σῶνιν, τρὸ φόρ, ἰγυρῶσιν ὁ κόσμος τὸν ἐν τίλει.
Πλὴν φεῖ! τὸν μαζιλάρωσαν τὸν γέρο ζαμπαρὰ,
γχιτ' 'στό τίλος, Φασουλιῆ, παρ' ὄλων ἐνοσθῆ
πῶς τὸ Ροντόλογο Μάϊφαρτ προσβάλλει φανερὰ
τὴν δημοσίαν ἴθικὴν καὶ τὰ χρυστὰ τῶν ἤθη.

Φ.—"Ἄλλ' ὄμως ἔμαθα κι' ἐγὼ μὴ λήπην μου μεγάλην
πῶς μαζιλάρωσαν δεινῶς καὶ Λάμπρον τὸν Μιχάλην.

Π.—Κι' αὐτὸν τὸν μαζιλάρωσαν καὶ μὴ τὸ παραπάνω,
κι' ἐγὼ θρηνῶν παρηγορητικὰ ἔπηγα νὰ τοῦ κάνω,
καὶ ζῆνομι Μικίο, τοῦλαγα, βρε φῶς μου, βρε παιδι μου,
ἴσ' ἴσπουν καὶ Βουλευτικὰ καὶ Συμβουλῆς τοῦ Δήμου,
εἶσαι κι' ὁ μόνος Γραμματικὸς τοῦ Παρκασοῦ πρὸ χρόνων
καὶ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἐκείνης τῶν Ἀγόνων.
"Ἐχεις καὶ τοὺς παρακάτω, καὶ μὴ 'στό τόσο χαλί
ποῶς ἀνάγκην ποσοστῶν δὲν ἔχεις ὅπως ἄλλοι.

"Ὡς τώρα δὲν ἐσοτικῆς γιὰ δάρνας τὸ μαλαὸ σου
κι' ὄλας τῆς Μούσικς ἔγραφες 'στὴν κάθε σου πατοῦνα,
κι' ἔλεγα μόλις ἔδωκα τὸ κάθε μάγουλό σου :
εὐτὸ δὲν εἶναι μάγουλο, ἀλλ' εἶναι παπαρούνα».

"Ἀξένοικτος δὲν καθέσαι τὴν μύρρα σου νὰ πίνης,
ἀλλ' ἐπιμένεις συγγραφῆς καὶ κοιμῶδες νὰ γίνης ;
Βεβαίως εἶναι ζήλευτὰ τῆς δόξης τὰ κλονάρια,
ἀλλ' ὄμως εὐθάνει καὶ στιγμή, ποῦ πέρτουν μαζιλάρια,
κι' ὅστε κριββάτι τοῦ λοιποῦ ἴμορι νὰ σὶ χωρῆση,
κι' ὅπου κι' ἂν ὄης προσκίφαλο τρῆχι καὶ μαλακὸ
νομῆεις πῶς θὰ σηκωθῆ κι' ἀπάνου σου θὰ πῆση
καὶ σκιάζουσι περίτρομοι γιὰ τίποτο ζαρκιὰ,
κι' ἀμέως ἐνθουσιώμενος τί θελελαν ὑπίστης
εἰς νῆαν τρέπεται φυγὴν ὡς ὁ φυγάς "Ὀρέστης.

"Ἄστω νὰ πῆν 'στό ὁμαλό... ὅσους πρώτους τίτλους στά-
πριν χάσης ἀνεπιστραφεί τὴν ἐρυθρότητα σου, [σου
ἀμνήμων δὲ τῆς δόξης σου τῆς μαζιλαιρικῆς
ἀπρῆτης μύρρας ἀείμας καμπόσιος ποτηριαῖς,
καὶ σπεῦος 'στὴν ἀσφάλειαν τῆς «Ἀδριατικῆς»
κι' ἔξασφαλίσου διαρκῶς ἀπὸ μαζιλαιριαῖς.

Φ.—Πολλὴ τοὺς λόγους σου κοσμεῖ καὶ κρίσις καὶ περίνοια,
μὰ δὲν μὸς λίε, βρε Περικλῆ, ἔπηγες εἰς τὰ Τήνια;

Π.—Ἐἶδα νευρώδεις ἀθλητὰς, καὶ θίλων καὶ μὴ θίλων
υπερηγῶν; ἔλεγα γιὰ τὸν Ρωμῶν τὸ μέλλον :

«μὴ τοῦτο τὸ ντελιόρι τῶν συνεγῶν ἀγώνων
ὄλοι θὰ γίνουν σίδερα εἰς τὸν κατόπιν χρόνον,
κι' ἡ Παναγιὰ ἢ Τηνιακῆ, ποῦ κόμος τὴν λατρεύει,
δὲν ἔθχη πρὶ σακάτῆδες σὰν τώρα νὰ γιταρεύη.

Παντοῦ Τετάνες, Γιγαντες, Ἀδωνίδες καὶ Πιρίδες,
καὶ τριβῶντας τὰ μάτχη τῶν
ἢ μαζουματάκις Τηνιακῆς κι' οἱ Τηνιακοὶ τσαγκάρηδες
θὰ κλαῖνε τὰ κεσάτχη τῶν.

Φ.—Ποίους καὶ πότους, Περικλῆ, θὰ ψάλωμεν ἀγῶνας,
ἵποτι διαζώματα, στήθια καὶ σφενδόνας,

κοτινούς, ἀήλα καὶ τιμὰς
κι' Ἀθιρμωφίους προτομάς,
πρὸς ἐκπλήξιν τῆς Δύσιος καὶ τῆς φυλῆς τοῦ Κροῦμου...
μόνον ποῦ τὰ φαντάζουσι πηγαῖνα πρὸς νεροῦ μου.

Κι' ὁ κύριος Ἀθίρωφ ὁ πληρώνων
τὸ Στάδιον προσβλήπων τῶν ἀγόνων,

μετὰ κραυγῆς θὰ ψάλη γοερῶς:
«οἶον ἀγῶνα ἔχει ὁ παρὰς,
βίαιος εἰ τῆς κάσσης χωριζόμενος
κι' εἰς μάρμαρα καὶ πύρας σκορπιζόμενος.
"Ἀφθίτον μοῦ παρέχεται τιμὴν,
μὰ πῆλωσ' ἀκριβὰ τὴν προτομήν».

Καὶ γιὰ Τρικουπη τίποτα δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς ;
Π.—"Ἐτὴν Σουηδίαν βρισκεται ὁ Ἀδρόνος τσελεπῆς,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος "Ὀσκάρ τῶν Σουηδῶν
τοιοῦτον περιγητὴν ἐπίσημον ἰδῶν,
ὀλίγου δειν ἀπόπληκτος εἰς τῆς χαρῆς νὰ πῆση,
καὶ δὲν ἴμορῶσε, Φασουλιῆ, ὁ νοῦς του νὰ χωρῆση
πῶς ἕνας πρὶν Προθυπουργὸς τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος
'στό κλίμακα τὰ βόρεια περιπλανᾶται μόνος.
Καὶ λέει πῶς δὲν ἔπαυε κρυφὰ νὰ τοῦ προτεινῆ
Προθυπουργὸς 'στό κράτος τοῦ γιὰ πάντα ν' ἀπομείνη,
ἀλλ' ὁ Τρικουπησ τοῦλεγε εἰδὲν θὰ μὴ καταφέρετε,
ἀφῆκα τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ γχιτὶ τὸ ξέρετε,»
ὁ δὲ φιλόμοσος "Ὀσκάρ μὴ γίλιος γελαστὸν
εἶπε τοῦ Μπαλαμάσακα ἐκείνο τὸ γνωστὸν:

« Ὀσκάρ λὸ σὰ
μὰ μὸν ντιρά».

"Ἐκ Παρισίων δ' ἔφθασε νοσῶν ἐν ἰλωσαλαγίαις
ὁ Γιάνος τῶν Παρισίων καὶ τῆς τοιρολογίας.
Φ.—Τὸ ξέρω... καλῶς ἄρισ... πρωτεύουσά μου χαίρει,
μὰ τὰς νεφέλας σκέπει μὴ τῆς ἱερᾶς σου σκῆνης,
ἴσὺ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὸν ριτατόν σου φέρε
ὅπου πῶς μίλλων Ἀθμαρχος θρηνολογεῖ σὰν Γιάνους
τοῦ Δήμου τὰ ἀμφιρόντα καὶ ὁσέολ' ἐπαρῆ τα,
προσπάθει δὲ τὰ πρὸ πολλὰ ν' ἀρπάξῃς ταγαρίτα.

Ἐκς ὄλους πάλι μοῦρῆται νὰ ρίξω μονοουκί...
ἢ σάλκις ἐξεγίλιον μ' ἔκλογικὸ μπουλοῦκι,
πέρτε 'στό ποδοβόλημα τῶν τοίγων τὸ κόνιαμα
κι' ἀνίρῆται 'στους ρῶθνας ποδαρικῶν θμιαμα.
Βρυμῶς ὀδόντων καὶ τρυμῶς εἰς καθενὸς στρατόπειδο...
ἄσπρο 'στὸν Φιλημῶρο, ἄσπρο 'στό Κορδοσπαιδο...
καλὸς κι' ὁ κύρ Μουτσόπουλος, καλὸς κι' ὁ κύρ Ρετσιναί,
μὰ πρὸ καλὸς ὁ δεύτερος ἂν ἴτο 'στὰς Ἀθήνας.

Καὶ πρὸς τοὺς μὲν καὶ πρὸς τοὺς δὲ τοὺς ἀσκαμοῦς μου στίλ-
δοι τῶν εἶναι Ἀθμαρχοὶ καλῶς ἐγὼ τοὺς θίλω. [σω...

Π.—Κι' ἀφοῦ μαζιλαιρωμάτος ἐπίσημη ἐποχὴ
ἄς πῆση κατεπάνω σου μαζιλαιριῶν βροχῆ,
καὶ σκοῖζ' Αἰῶν Κορδῶν
ἰνῶ βαρετὰ προσκίφαλα σου ρίγνα βροχῶδῶν,
καὶ τοῦ λοιποῦ, βρε Φασουλιῆ, δὲν θὰ εἰς μαγαλιάρων,
σὰν Μάϊφαρτ καὶ Ζανταρὰς θὰ εἰς μαζιλαιρῶν.

Καὶ καμπόσιος ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λοιπὸν τὸ Πανελλήμιον πληροσφῶ κοινὸν
πῶς αἰῶν θὰ βῆγ' τὸ ΣΚΡΠΙ τὸ καθημερινόν...
ἐκεῖ τὸ κάθε γεγονός, ἐκεῖ ἀπαρῶσα ὄλη,
ἐκεῖ τὸ κάθε σοδαρὸ κι' ἐκτράπλο κοντιλί,
εἰκόνες, στίχοι, σκάνδαλα καὶ διαρκῆς ἀνάστα...
ἔ! ἔ! τὸ ΣΚΡΠΙ... ἄμπερ παιδιὰ... τὸ φύλλο μὰ πεντάρα.